

maatte føre saadanne paa op til 200 Tons i indskrænket Fart, hvorved man forstaaer Østersøen og Nordsøen ikke Vest for en Linie Texel—Lindesnæs. Med Hensyn til Sejlfartøjer var Forholdet saa grelt, at endogsaa Flertallet i det daværende Udvalg gik med til en meget væsentlig Udvidelse, saaledes at hele Udvalget samledes om at give de Styrmande, hvem Talen var om, Ret til at føre Fartøjer paa op til 400 Tons overalt. Dette blev ført igennem, og det er den samme Regel, der nu gaar igen i den højtærede Ministers Forslag. Helt anderledes blev det, som allerede antydet, med Hensyn til Motor- og Dampfartøjer, hvorom Mindretallet i Folketinget stillede et Ændringsforslag, der gik væsentligt videre end Handelsministerens Forslag. Dette blev altsaa stemt ned af Flertallet, og først ved Hjælp af Landstinget, der stillede sig Side om Side med de Anskuelse, der havde været fremme indenfor Mindretallet i Folketinget, fik man gennemført de Bestemmelser, der gælder den Dag i Dag, og som gaar langt videre end den daværende Ministers Forslag. Nu er Forholdet altsaa det, at en Styrmand kan føre ethvert Fartøj, baade Passagerfartøjer, almindelige Fartøjer og Fiskerifartøjer, paa op til 200 Tons i indskrænket Fart, den Fart, jeg talte om for et Øjeblik siden. Med Hensyn til Fartøjer, der ikke er Passagerfartøjer, gik man imidlertid langt videre, idet en Styrmand kan føre et saadant Fartøj paa op til 500 Tons i udvidet Kystfart, hvorved man forstaaer den Fart i Nordsøen og Østersøen, som ikke kommer Øst for Kalmars—Rügenwalde og ikke Vest for Lindesnæs—Texel, og Fartøjer paa op til 400 Tons maa en Styrmand føre i en saadan indskrænket Fart, som jeg talte om før, i Nord- og Østersøen, dog ikke Vest for Lindesnæs—Texel. Nu ser jeg til min Glæde, at den højtærede Minister er gaaet endnu videre, end man ved Landstingets Hjælp naaede i sin Tid, idet der her foreslaas, at en Mand med Styrmandseksamen skal have Ret til at føre Damp- og Motorfartøjer paa op til 400 Tons i Nord- og Østersøen samt i Farten paa Færøerne, Island og Norge. Det er en forholdsvis betydelig Udvidelse — om den er tilstrækkelig, skal jeg ikke i Øjeblikket komme ind paa; jeg kommer maaske senere tilbage til det. Jeg udtaler her blot min Glæde over, at de Anskuelse, som mit Parti, for øvrigt i Forening med det konservative Folkeparti, i sin Tid har næret, nu er trængt igennem, saaledes at den højtærede Minister, der vel i denne Sag har støttet sig

væsentligt til den Sagkundskab, over hvilken han raader i Ministeriet, har turdet gaa saa vidt, som Tilfældet her er. Jeg forstaaer vel, at den Omstændighed, at den højtærede Minister nu, i Modsætning til Socialdemokratiets Stilling i sin Tid, stiller saa vidtgaadende Forslag, ikke behøver at betyde, at den højtærede Minister slutter sig til de Grundtanker, som Venstre den Gang nærede. Men det er dog en Kendsgerning, at den højtærede Minister i Bemærkningerne til Lovforslaget udtaler om de gamle Bestemmelser, at de har været noget snævrere end strengt nødvendigt, og at han om dette, at man har lettet Forholdene, siger: saa langt dette er fundet forsvarligt. Jeg ser heri — og jeg haaber med Rette — en Anerkendelse af det Standpunkt, som mit Parti i sin Tid har indtaget, og det forekommer mig, at dette Forhold ogsaa i nogen Grad maa interessere dette høje Ting, der altsaa her har vist, hvor nyttigt det kan være, at en Sag ogsaa overvejes her, og gennem sin Overvejelse i 1916 har hindret, at man i de forløbne 10 Aar har stillet alt for strenge Krav. Jeg takker Ministeren for dette Forslag.

Som jeg nævnte før, ser det for mig ud, som om det foreliggende Lovforslag vel indeholder enkelte Skærpselser, men for øvrigt medfører Lettelser dels for Søfarten i al Almindelighed, dels for Fiskerierhvervet og i nogen Grad for Sønæringslivet paa Færøerne. Vi stilles jo her overfor en overordentlig vanskelig Opgave, naar vi, der ikke er specielt sagkyndige, skal afveje de Lempselser og de Skærpselser, der foreslaas, mod Sikkerhedsspørgsmaalet, og jeg gaar ud fra, at vi ikke i Dag paa grundig Maade kan udtale os om Spørgsmaalet, at vi maa vente, indtil vi i Udvalget kan faa en Forhandling med den højtærede Minister og eventuelt med hans sagkyndige. Dog er Forholdet jo det, at vi i dette høje Ting raader over nogen Sagkundskab, idet vi baade har en Repræsentant, der er fagkyndig paa Fiskeriets Omraade, og en Repræsentant for de særlige færøske Interesser. Jeg kunde tænke mig, at der maaske allerede under denne Forhandling kommer Udtalelser frem fra disse Repræsentanter, og i hvert Fald er det vel ganske sikkert, at vi kan faa Lejlighed til at høre, hvad de har at sige, i det Udvalg, som jeg venter vil blive nedsat.

Af de Grunde, jeg her har nævnt, skal jeg ikke komme dybere ind paa Enkeltheder, men kun tillade mig at pege paa nogle ganske enkelte Forhold. Med Hensyn til det Forslag, jeg talte om for et Øjeblik siden, Ændringen under Nr. 10 til § 9, har jeg nogen